

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 27/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uzneseniami sp. zn. 6 Cdo/51/2015 z 18. februára 2015 (Rvp 4639/2015), sp. zn. 6 Cdo/240/2014 z 12. decembra 2014 (Rvp 4640/2015), sp. zn. 6 Cdo/266/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4641/2015), sp. zn. 8 Cdo/153/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 4642/2015), sp. zn. 7 Cdo/234/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 4643/2015), sp. zn. 3 Cdo/446/2014 z 19. februára 2015 (Rvp 4644/2015), sp. zn. 3 Cdo/586/2014 z 12. februára 2015 (Rvp 4645/2015), sp. zn. 8 Cdo/186/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 4646/2015), sp. zn. 2 Cdo/211/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4647/2015), sp. zn. 2 Cdo/226/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 4648/2015), sp. zn. 7 Cdo/304/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4649/2015), sp. zn. 7 Cdo/314/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4650/2015), sp. zn. 2 Cdo/265/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 4651/2015), sp. zn. 2 Cdo/126/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 4652/2015), sp. zn. 7 Cdo/313/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 4653/2015), sp. zn. 8 Cdo/185/2014 z 10. decembra 2014 (Rvp 4654/2015), sp. zn. 3 Cdo/344/2014 z 3. februára 2015 (Rvp 4656/2015), sp. zn. 3 Cdo/400/2014 zo 14. januára 2015 (Rvp 4657/2015), sp. zn. 3 Cdo/406/2014 z 3. februára 2015

(Rvp 4658/2015), sp. zn. 3 Cdo/60/2015 z 12. februára 2015 (Rvp 4659/2015), sp. zn. 2 Cdo/150/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4660/2015), sp. zn. 1 Cdo/101/2014 z 10. decembra 2014 (Rvp 4661/2015), sp. zn. 6 Cdo/336/2014 z 18. februára 2015 (Rvp 4662/2015), sp. zn. 4 Cdo/58/2014 z 19. februára 2015 (Rvp 4663/2015), sp. zn. 2 Cdo/281/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 4664/2015), sp. zn. 8 Cdo/466/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 4665/2015), sp. zn. 3 Cdo/544/2014 z 19. januára 2015 (Rvp 4666/2015), sp. zn. 8 Cdo/155/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 4667/2015), sp. zn. 2 Cdo/174/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4668/2015), sp. zn. 2 Cdo/121/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4669/2015), sp. zn. 2 Cdo/8/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4670/2015), sp. zn. 2 Cdo/6/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4672/2015), sp. zn. 4 Cdo/8/2014 z 20. januára 2014 (Rvp 4673/2015), sp. zn. 4 Cdo/313/2014 zo 17. decembra 2014 (Rvp 4674/2015), sp. zn. 2 Cdo/122/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 4675/2015), sp. zn. 4 Cdo/122/2014 z 19. februára 2015 (Rvp 4676/2015), sp. zn. 3 Cdo/533/2014 z 12. februára 2015 (Rvp 4677/2015), sp. zn. 6 Cdo/244/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4678/2015), sp. zn. 6 Cdo/242/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4679/2015), sp. zn. 2 Cdo/70/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4680/2015), sp. zn. 2 Cdo/419/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4681/2015), sp. zn. 7 Cdo/367/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4682/2015), sp. zn. 1 Cdo/93/2014 z 11. februára 2015 (Rvp 4683/2015), sp. zn. 1 Cdo/57/2014 z 11. februára 2015 (Rvp 4684/2015), sp. zn. 8 Cdo/148/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 4685/2015), sp. zn. 2 Cdo/85/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4686/2015), sp. zn. 6 Cdo/270/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4687/2015), sp. zn. 3 Cdo/136/2015 z 2. marca 2015 (Rvp 4688/2015), sp. zn. 2 Cdo/271/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 4689/2015), sp. zn. 2 Cdo/275/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 4690/2015), sp. zn. 7 Cdo/333/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4691/2015), sp. zn. 8 Cdo/238/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 4692/2015), sp. zn. 3 Cdo/583/2014 z 12. februára 2015 (Rvp 4693/2015), sp. zn. 3 Cdo/392/2014 zo 14. januára 2015 (Rvp 4694/2015), sp. zn. 8 Cdo/239/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 4695/2015), sp. zn. 8 Cdo/497/2014 z 22. januára 2015 (Rvp 4696/2015), sp. zn. 2 Cdo/230/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 4697/2015), sp. zn. 3 Cdo/227/2014 zo 14. januára 2015 (Rvp 4698/2015), sp. zn. 7 Cdo/331/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4699/2015), sp. zn. 2 Cdo/305/2014 z 27. januára 2015 (Rvp 4700/2015),

sp. zn. 8 Cdo/334/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 4701/2015), sp. zn. 5 Cdo/387/2014 z 24. februára 2015 (Rvp 4702/2015), sp. zn. 8 Cdo/498/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 4703/2015), sp. zn. 7 Cdo/230/2014 z 28. januára 2015 (Rvp 4704/2015), sp. zn. 8 Cdo/282/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 4705/2015), sp. zn. 6 Cdo/392/2014 z 18. februára 2015 (Rvp 4706/2015), sp. zn. 2 Cdo/372/2013 z 27. novembra 2014 (Rvp 4721/2015), sp. zn. 8 Cdo/473/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 4738/2015), sp. zn. 8 Cdo/280/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 7461/2015), sp. zn. 5 Cdo/588/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7462/2015), sp. zn. 3 Cdo/117/2015 zo 7. apríla 2015 (Rvp 7463/2015), sp. zn. 6 Cdo/356/2014 z 21. apríla 2015 (Rvp 7464/2015), sp. zn. 6 Cdo/84/2014 z 31. marca 2015 (Rvp 7465/2015), sp. zn. 3 Cdo/438/2014 zo 17. marca 2015 (Rvp 7466/2015), sp. zn. 3 Cdo/508/2014 z 19. januára 2015 (Rvp 7467/2015), sp. zn. 7 Cdo/387/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 7468/2015), sp. zn. 7 Cdo/411/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 7469/2015), sp. zn. 7 Cdo/412/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 7470/2015), sp. zn. 7 Cdo/413/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 7471/2015), sp. zn. 7 Cdo/414/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 7472/2015), sp. zn. 7 Cdo/415/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 7473/2015), sp. zn. 7 Cdo/416/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 7474/2015), sp. zn. 7 Cdo/417/2014 z 11. decembra 2014 (Rvp 7475/2015), sp. zn. 7 Cdo/351/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7476/2015), sp. zn. 8 Cdo/234/2014 z 10. februára 2015 (Rvp 7477/2015), sp. zn. 8 Cdo/355/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 7478/2015), sp. zn. 8 Cdo/298/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 7479/2015), sp. zn. 3 Cdo/545/2014 z 19. januára 2015 (Rvp 7480/2015), sp. zn. 5 Cdo/544/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7481/2015), sp. zn. 5 Cdo/542/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7482/2015), sp. zn. 3 Cdo/101/2015 z 12. marca 2015 (Rvp 7483/2015), sp. zn. 8 Cdo/465/2014 z 10. marca 2015 (Rvp 7484/2015), sp. zn. 8 Cdo/464/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 7485/2015), sp. zn. 2 Cdo/119/2014 z 31. marca 2015 (Rvp 7486/2015), sp. zn. 5 Cdo/533/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7487/2015), sp. zn. 8 Cdo/213/2014 z 8. októbra 2014 (Rvp 7488/2015), sp. zn. 4 Cdo/244/2014 z 25. marca 2015 (Rvp 7489/2015), sp. zn. 3 Cdo/242/2014 z 9. októbra 2014 (Rvp 7490/2015), sp. zn. 3 Cdo/534/2014 z 8. decembra 2014 (Rvp 7491/2015), sp. zn. 5 Cdo/534/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7492/2015), sp. zn. 4 Cdo/584/2014 z 25. marca 2015 (Rvp 7493/2015), sp. zn. 2 Cdo/7/2014

z 27. januára 2015 (Rvp 7494/2015), sp. zn. 7 Cdo/222/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7495/2015), sp. zn. 4 Cdo/262/2014 z 25. marca 2015 (Rvp 7496/2015), sp. zn. 8 Cdo/448/2014 z 23. februára 2015 (Rvp 7497/2015), sp. zn. 7 Cdo/223/2014 z 20. novembra 2014 (Rvp 7498/2015), sp. zn. 8 Cdo/108/2014 z 10. decembra 2014 (Rvp 7499/2015), sp. zn. 7 Cdo/239/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7500/2015), sp. zn. 7 Cdo/363/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7501/2015), sp. zn. 6 Cdo/139/2015 z 31. marca 2015 (Rvp 7502/2015), sp. zn. 7 Cdo/152/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7503/2015), sp. zn. 4 Cdo/138/2014 z 19. februára 2015 (Rvp 7504/2015), sp. zn. 1 Cdo/41/2014 z 11. februára 2015 (Rvp 7505/2015), sp. zn. 8 Cdo/35/2015 z 15. apríla 2015 (Rvp 7506/2015), sp. zn. 6 Cdo/388/2014 z 31. marca 2015 (Rvp 7507/2015), sp. zn. 1 Cdo/208/2014 zo 17. marca 2015 (Rvp 7508/2015), sp. zn. 6 Cdo/386/2014 z 31. marca 2015 (Rvp 7509/2015), sp. zn. 4 Cdo/444/2010 z 25. marca 2015 (Rvp 7510/2015), sp. zn. 7 Cdo/491/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7511/2015), sp. zn. 4 Cdo/236/2014 z 25. marca 2015 (Rvp 7512/2015), sp. zn. 7 Cdo/407/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7513/2015), sp. zn. 5 Cdo/583/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7514/2015), sp. zn. 7 Cdo/489/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7515/2015), sp. zn. 7 Cdo/409/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7516/2015), sp. zn. 5 Cdo/582/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7517/2015), sp. zn. 7 Cdo/483/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7518/2015), sp. zn. 4 Cdo/376/2014 z 25. marca 2015 (Rvp 7519/2015), sp. zn. 4 Cdo/306/2014 z 25. marca 2015 (Rvp 7520/2015), sp. zn. 4 Cdo/235/2014 z 20. augusta 2014 (Rvp 7521/2015), sp. zn. 7 Cdo/403/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7522/2015), sp. zn. 7 Cdo/496/2014 z 27. októbra 2014 (Rvp 7523/2015), sp. zn. 7 Cdo/478/2014 z 27. októbra 2014 (Rvp 7524/2015), sp. zn. 5 Cdo/305/2014 z 12. novembra 2014 (Rvp 7525/2015), sp. zn. 7 Cdo/172/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7526/2015), sp. zn. 7 Cdo/302/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7527/2015), sp. zn. 4 Cdo/212/2014 z 25. marca 2015 (Rvp 7528/2015), sp. zn. 4 Cdo/132/2014 z 25. marca 2015 (Rvp 7529/2015), sp. zn. 5 Cdo/298/2014 z 24. marca 2015 (Rvp 7530/2015), sp. zn. 7 Cdo/228/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7531/2015) a sp. zn. 7 Cdo/328/2014 z 26. februára 2015 (Rvp 7532/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn.

Rvp 4639/2015, Rvp 4640/2015, Rvp 4641/2015, Rvp 4642/2015, Rvp 4643/2015,
Rvp 4644/2015, Rvp 4645/2015, Rvp 4646/2015, Rvp 4647/2015, Rvp 4648/2015,
Rvp 4649/2015, Rvp 4650/2015, Rvp 4651/2015, Rvp 4652/2015, Rvp 4653/2015,
Rvp 4654/2015, Rvp 4656/2015, Rvp 4657/2015, Rvp 4658/2015, Rvp 4659/2015,
Rvp 4660/2015, Rvp 4661/2015, Rvp 4662/2015, Rvp 4663/2015, Rvp 4664/2015,
Rvp 4665/2015, Rvp 4666/2015, Rvp 4667/2015, Rvp 4668/2015, Rvp 4669/2015,
Rvp 4670/2015, Rvp 4672/2015, Rvp 4673/2015, Rvp 4674/2015, Rvp 4675/2015,
Rvp 4676/2015, Rvp 4677/2015, Rvp 4678/2015, Rvp 4679/2015, Rvp 4680/2015,
Rvp 4681/2015, Rvp 4682/2015, Rvp 4683/2015, Rvp 4684/2015, Rvp 4685/2015,
Rvp 4686/2015, Rvp 4687/2015, Rvp 4688/2015, Rvp 4689/2015, Rvp 4690/2015,
Rvp 4691/2015, Rvp 4692/2015, Rvp 4693/2015, Rvp 4694/2015, Rvp 4695/2015,
Rvp 4696/2015, Rvp 4697/2015, Rvp 4698/2015, Rvp 4699/2015, Rvp 4700/2015,
Rvp 4701/2015, Rvp 4702/2015, Rvp 4703/2015, Rvp 4704/2015, Rvp 4705/2015,
Rvp 4706/2015, Rvp 4721/2015, Rvp 4738/2015, Rvp 7461/2015, Rvp 7462/2015,
Rvp 7463/2015, Rvp 7464/2015, Rvp 7465/2015, Rvp 7466/2015, Rvp 7467/2015,
Rvp 7468/2015, Rvp 7469/2015, Rvp 7470/2015, Rvp 7471/2015, Rvp 7472/2015,
Rvp 7473/2015, Rvp 7474/2015, Rvp 7475/2015, Rvp 7476/2015, Rvp 7477/2015,
Rvp 7478/2015, Rvp 7479/2015, Rvp 7480/2015, Rvp 7481/2015, Rvp 7482/2015,
Rvp 7483/2015, Rvp 7484/2015, Rvp 7485/2015, Rvp 7486/2015, Rvp 7487/2015,
Rvp 7488/2015, Rvp 7489/2015, Rvp 7490/2015, Rvp 7491/2015, Rvp 7492/2015,
Rvp 7493/2015, Rvp 7494/2015, Rvp 7495/2015, Rvp 7496/2015, Rvp 7497/2015,
Rvp 7498/2015, Rvp 7499/2015, Rvp 7500/2015, Rvp 7501/2015, Rvp 7502/2015,
Rvp 7503/2015, Rvp 7504/2015, Rvp 7505/2015, Rvp 7506/2015, Rvp 7507/2015,
Rvp 7508/2015, Rvp 7509/2015, Rvp 7510/2015, Rvp 7511/2015, Rvp 7512/2015,
Rvp 7513/2015, Rvp 7514/2015, Rvp 7515/2015, Rvp 7516/2015, Rvp 7517/2015,
Rvp 7518/2015, Rvp 7519/2015, Rvp 7520/2015, Rvp 7521/2015, Rvp 7522/2015,
Rvp 7523/2015, Rvp 7524/2015, Rvp 7525/2015, Rvp 7526/2015, Rvp 7527/2015,

Rvp 7528/2015, Rvp 7529/2015, Rvp 7530/2015, Rvp 7531/2015 a sp. zn. Rvp 7532/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 27/2016.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. apríla 2015 a 25. mája 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a uzneseniami označenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté konania“ a „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobkyne v konaniach vedených Okresným súdom Rimavská Sobota, Okresným súdom Veľký Krtíš, Okresným súdom Žiar nad Hronom, Okresným súdom Zvolen, Okresným súdom Bratislava II, Okresným súdom Bratislava III, Okresným súdom Bratislava IV, Okresným súdom Malacky, Okresným súdom Pezinok, Okresným súdom Košice I, Okresným súdom Košice II, Okresným súdom Spišská Nová Ves, Okresným súdom Trebišov, Okresným súdom Bánovce nad Bebravou, Okresným súdom Prievidza, Okresným súdom Trenčín, Okresným súdom Martin, Okresným súdom Ružomberok a Okresným súdom Revúca (ďalej len „okresné súdy“), predmetom ktorých je náhrada majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom okresných súdov, ktoré sú teda súčasne súdmi, ktoré sťažovateľke uvedenú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobili. Na základe uvedeného sťažovateľka očakávala, že dôjde k vylúčeniu okresných

súdov a spory budú prikázané inému vecne príslušnému okresnému súdu v obvode príslušného krajského súdu (ďalej len „príslušné krajské súdy“). Na základe skutočností uvedených sťažovateľkou v žalobných návrhoch okresné súdy svojimi rozhodnutiami zaviazali sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti.

Na základe odvolaní podaných sťažovateľkou, podstatou ktorých bolo jej tvrdenie o nepodaní námietky zaujatosti, príslušné krajské súdy svojimi rozhodnutiami potvrdili rozhodnutia okresných súdov ako vecne správne. Predmetné uznesenia príslušných krajských súdov napadla sťažovateľka dovolaniami, v ktorých namietala, že ako žalobkyňa nepodala návrh na začatie konania (za nepodanie návrhu považovala nepodanie námietky zaujatosti), hoci podľa zákona bol potrebný, a preto existuje dovolací dôvod podľa § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo predstavuje dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, a že v jej veciach rozhodoval vylúčený sudca, čo je dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, v spojení s § 237 písm. g) OSP.

O dovolaniach sťažovateľky rozhodol najvyšší súd napadnutými uzneseniami tak, že ich odmietol ako procesne neprípustné s tým, že ide o dovolania *„podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania v tej istej veci dovolateľky...“*, preto sa *„s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne“*.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii uviedla, že napadnutými uzneseniami najvyšší súd porušil ňou označené práva, keď:

1. *„interpretoval a aplikoval § 237 písm. e) OSP na zistený skutkový stav bez existencie relevantných dôvodov nesprávne, v rozpore s právnou doktrínou a ustálenou justičnou praxou...“*;

2. *„spojil naplnenie § 237 písm. e) OSP výlučne s ust. § 79 ods. 1 OSP a na takto zvolenom princípe potom odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné...“*;

3. neprihliadol na skutočnosť, že sťažovateľke sa odňala možnosť konať pred súdom vzhľadom na „prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu“, čo je v ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za zásah do právnej istoty;

4. jeho rozhodnutia trpia nedostatkom riadneho odôvodnenia, keď o merite veci bolo rozhodnuté odlišne od ustáleného právneho názoru vychádzajúceho z jeho vlastnej rozhodovacej praxe, čím sa sťažovateľke tiež odňala možnosť konať pred súdom;

5. nevysporiadal sa so skutkovými dôvodmi vylúčenia všetkých sudcov príslušného okresného súdu v zmysle § 14 ods. 1 OSP v súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že v jej veciach rozhodoval vylúčený sudca.

Sťažovateľka vo vzťahu k odôvodneniu napadnutých uznesení a konštatovaniu najvyššieho súdu, že nemohlo dôjsť k porušeniu práva na zákonného sudcu v jej veciach, ďalej uviedla, že „trvá na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná. Dôvodnosť námietky porušenia nestrannosti je závažne podporená tiež tým, že:

a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach (ust. § 22 zákona č. 514/2003 Z. z.);

b) vylúčený je sudca preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní (priamo výkonom funkcie sudcu na súde, ktorý škodu spôsobil);

c) do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti (zníženie rozpočtovaných prostriedkov súdu splnením povinnosti úhrady škody sťažovateľovi).“.

V tejto súvislosti sťažovateľka ďalej argumentovala, že príslušný krajský súd nedostatočne vyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov príslušného okresného súdu, pokiaľ ide o ich pomer k účastníkom konania z hľadiska objektívnej stránky zaujatosti, keďže podľa sťažovateľky «„ekonomická závislosť“ okresného súdu (ako právnickej osoby, ktorého personálnu zložku tvoria aj sudcovia vykonávajúci súdnictvo) spočívajúca v náhrade škody a nemajetkovej ujmy» zakladá pomer týchto sudcov k sťažovateľke ako účastníkovi konania, čo je dôvodom ich vylúčenia z prerokovania a rozhodovania daných vecí. Najvyšší súd tento postup príslušného krajského súdu podľa sťažovateľky neskúmal a v napadnutých uzneseniach ani žiadnym spôsobom nevysvetlil.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 4639/2015, Rvp 4640/2015, Rvp 4641/2015, Rvp 4642/2015, Rvp 4643/2015, Rvp 4644/2015, Rvp 4645/2015, Rvp 4646/2015, Rvp 4647/2015, Rvp 4648/2015, Rvp 4649/2015, Rvp 4650/2015, Rvp 4651/2015, Rvp 4652/2015, Rvp 4653/2015, Rvp 4654/2015, Rvp 4656/2015, Rvp 4657/2015, Rvp 4658/2015, Rvp 4659/2015, Rvp 4660/2015, Rvp 4661/2015, Rvp 4662/2015, Rvp 4663/2015, Rvp 4664/2015, Rvp 4665/2015, Rvp 4666/2015, Rvp 4667/2015, Rvp 4668/2015, Rvp 4669/2015, Rvp 4670/2015, Rvp 4672/2015, Rvp 4673/2015, Rvp 4674/2015, Rvp 4675/2015, Rvp 4676/2015, Rvp 4677/2015, Rvp 4678/2015, Rvp 4679/2015, Rvp 4680/2015, Rvp 4681/2015, Rvp 4682/2015, Rvp 4683/2015, Rvp 4684/2015, Rvp 4685/2015, Rvp 4686/2015, Rvp 4687/2015, Rvp 4688/2015, Rvp 4689/2015, Rvp 4690/2015, Rvp 4691/2015, Rvp 4692/2015, Rvp 4693/2015, Rvp 4694/2015, Rvp 4695/2015, Rvp 4696/2015, Rvp 4697/2015, Rvp 4698/2015, Rvp 4699/2015, Rvp 4700/2015, Rvp 4701/2015, Rvp 4702/2015, Rvp 4703/2015, Rvp 4704/2015, Rvp 4705/2015, Rvp 4706/2015, Rvp 4721/2015, Rvp 4738/2015, Rvp 7461/2015, Rvp 7462/2015, Rvp 7463/2015, Rvp 7464/2015, Rvp 7465/2015, Rvp 7466/2015, Rvp 7467/2015, Rvp 7468/2015, Rvp 7469/2015, Rvp 7470/2015, Rvp 7471/2015, Rvp 7472/2015,

Rvp 7473/2015, Rvp 7474/2015, Rvp 7475/2015, Rvp 7476/2015, Rvp 7477/2015, Rvp 7478/2015, Rvp 7479/2015, Rvp 7480/2015, Rvp 7481/2015, Rvp 7482/2015, Rvp 7483/2015, Rvp 7484/2015, Rvp 7485/2015, Rvp 7486/2015, Rvp 7487/2015, Rvp 7488/2015, Rvp 7489/2015, Rvp 7490/2015, Rvp 7491/2015, Rvp 7492/2015, Rvp 7493/2015, Rvp 7494/2015, Rvp 7495/2015, Rvp 7496/2015, Rvp 7497/2015, Rvp 7498/2015, Rvp 7499/2015, Rvp 7500/2015, Rvp 7501/2015, Rvp 7502/2015, Rvp 7503/2015, Rvp 7504/2015, Rvp 7505/2015, Rvp 7506/2015, Rvp 7507/2015, Rvp 7508/2015, Rvp 7509/2015, Rvp 7510/2015, Rvp 7511/2015, Rvp 7512/2015, Rvp 7513/2015, Rvp 7514/2015, Rvp 7515/2015, Rvp 7516/2015, Rvp 7517/2015, Rvp 7518/2015, Rvp 7519/2015, Rvp 7520/2015, Rvp 7521/2015, Rvp 7522/2015, Rvp 7523/2015, Rvp 7524/2015, Rvp 7525/2015, Rvp 7526/2015, Rvp 7527/2015, Rvp 7528/2015, Rvp 7529/2015, Rvp 7530/2015, Rvp 7531/2015 a sp. zn. Rvp 7532/2015, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami najvyššieho súdu

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov.

V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 378/08) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr.

rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že okresné sudy svojimi rozhodnutiami uložili sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66 € podľa položky č. 17 písm. a) „*sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb.*“. Proti týmto uzneseniam podala sťažovateľka odvolania, v ktorých poukázala na to, že námietky zaujatosti nepodala, a preto žiadala zrušiť uznesenia okresných súdov v celom rozsahu. Príslušné krajské sudy ako odvolacie sudy uznesenia okresných súdov potvrdili ako vecne správne, pričom v ich odôvodnení poukázali najmä na skutočnosť, že sťažovateľka vo svojich návrhoch na začatie konania žiadala o prikázanie jej vecí inému súdu prvého stupňa v obvode príslušného krajského súdu podľa § 12 ods. 1 OSP, pretože sudcovia jednotlivých okresných súdov sú podľa sťažovateľky vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania, a teda vzniesla námietky zaujatosti. Nutná delegácia je totiž podľa názoru príslušného krajského súdu vždy dôsledkom vylúčenia všetkých sudcov podľa § 14 OSP, a to buď z dôvodu účastníkom konania vznesenej námietky zaujatosti alebo na tom základe, že samotní sudcovia sa cítia byť vo veci zaujatí. Na základe dovolaní podaných sťažovateľkou najvyšší súd rozhodol o ich odmietnutí z dôvodu procesnej neprípustnosti.

Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd napadnutými uzneseniami, ktorými odmietol dovolania podané sťažovateľkou, porušil ňou označené práva, keď arbitrárnym spôsobom interpretoval a aplikoval § 237 písm. e) a § 237 písm. g) OSP, ich odôvodnenie

je nedostatočné, pretože z neho „*nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná... súdom..., ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné,

neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vyplýva, že najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolaní podaných sťažovateľkou z hľadiska § 239 ods. 1 a 2 OSP a dospel k záveru, že tieto prípustné na základe uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nie sú. Keďže v daných veciach prichádzala do úvahy prípustnosť dovolania, ak v konaniach došlo k niektorej z taxatívne vymenovaných procesných väd podľa § 237 OSP, pristúpil najvyšší súd k ich preskúmaniu. Keďže existencia procesných väd podľa § 237 písm. a) až d) a f) OSP nevyšla v dovolacom konaní najavo, najvyšší súd pristúpil k preskúmaniu sťažovateľkou namietanej existencie procesnej vady podľa § 237 písm. e) OSP, ktorú vyvodzovala z toho, že nepodala námietky zaujatosti, teda nepodala návrhy na začatie konania, hoci boli potrebné, a napriek tomu jej bola uzneseniami okresného súdu uložená povinnosť zaplatiť súdne poplatky za tieto procesné návrhy, čo bolo príslušným krajským súdom potvrdené ako správny procesný postup. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na § 79 prvú vetu OSP, podľa ktorej sa konanie okrem prípadov vymedzených zákonom (tzv. nesporové konania) zásadne začína na návrh, ktorý sa v sporovom konaní označuje ako žaloba. Len zistenie tohto nedostatku zakladá zmätočnosť celého konania, a teda je aj dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. e) OSP. So vznesením námietky zaujatosti zákon nespája účinok začatia ďalšieho samostatného konania, pretože ide o rozhodovanie o parciálnej otázke v rámci už prebiehajúceho konania, ktoré začalo podaním žaloby. Uvedené preto nemohlo mať za následok procesnú vadu uvedenú v § 237 písm. e) OSP, ako to namieta sťažovateľka.

Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g) OSP, a teda tvrdeniu, že v jej veciach rozhodovali vylúčení sudcovia, najvyšší súd, poukazujúc na znenie § 14 ods. 1 OSP (dôvody vylúčenia sudcu), ako aj na svoju predchádzajúcu judikatúru, podľa ktorej dôvodom na vylúčenie sudcu nie je sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo, posúdil aj túto námietku sťažovateľky ako neopodstatnenú.

Takéto odôvodnenie napadnutých uznesení najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne, či dokonca zjavne svojvoľné, ako to vidí sťažovateľka. Nie je úlohou ústavného súdu v konaní o sťažnosti rozvíjať, prípadne potvrdzovať správnosť právnych záverov najvyššieho súdu. V súlade so sebaobmedzovaním vlastných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré sú rovnako povolané chrániť základné práva a slobody, ústavný súd konštatuje, že v napadnutých rozhodnutiach najvyššieho súdu nevzhladol žiadnu skutočnosť, ktorá by mala alebo mohla mať za následok porušenie označených práv sťažovateľky. Napadnuté uznesenia najvyššieho súdu sú náležité odôvodnené, ich záverom nechýba predchádzajúca logická interpretácia príslušných právnych noriem a nemožno ich považovať za zjavne svojvoľné.

Ústavný súd nezistil, že by najvyšší súd v napadnutých uzneseniach použil takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy. Rovnako nezistil, že by dôvody, na ktorých sú založené súdne rozhodnutia, absentovali, boli zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky a závery najvyššieho súdu nie sú zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

Základné právo na súdnu ochranu uvedené v čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). Ústavno-súdna korekcia rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade sťažovateľky by teda bola možná len v tých prípadoch, ak by konanie a rozhodnutie všeobecného súdu priamo zasahovalo do práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý proces podľa dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/2001), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05). Ústavný súd nezistil žiadnu z týchto ani inú tu výslovne neuvedenú skutočnosť, ktorá by napadnuté rozhodnutia

najvyššieho súdu robila ústavne neakceptovateľnými, a teda vyžadujúcimi ústavno-súdnu korekciu z dôvodu zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd konštatuje, že je nepochybné, že povinnosťou najvyššieho súdu bolo v predmetných veciach skúmať, či sú splnené všetky zákonné podmienky pre prípustnosť dovolaní podaných sťažovateľkou. Sťažovateľka, ktorá bola kvalifikovane zastúpená v konaní pred všeobecnými súdmi, vo svojich sťažnostiach neuviedla žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté uznesenia najvyššieho súdu sú postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľky, tak ako to tvrdila vo svojej sťažnosti. Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolania sťažovateľky ako neprípustné a že pritom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa označeného článku ústavy a dohovoru.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukázala aj na rozdielnosť prístupu najvyššieho súdu k rozhodovaniu v obdobných veciach.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva).

K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutých uznesení prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné tieto rozhodnutia hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosti sťažovateľky pri ich predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2016